

Nici nu apucase Mel Suflețel să se trezească de-a binelea, că strigătele unui oștean îi răsunară în urechi:

— Crescătorii de găini! Crescătorii de găini!

Prințul Mel se îmbracă și ieși în balconul castelului. Soarele se ridica maiestuos deasupra mării. Ce priveliște minunată!

Dar cine-i tulbura liniștea răsăritului? Și ce tot îi dădea zor cu „crescătorii de găini“?

Când se uită în jos, la porțile castelului, văzu niște omuleți ca vai de ei, într-o barcă.

— Cine sunteți voi și ce căutați aici? De fapt, știu... Sunteți crescătorii de găini!

— Da, Măria-Ta, vorbi unul dintre cei din barcă, mai durdului. Eu sunt

regele Cichi-Cichi și castelul nostru a fost invadat de purici. Ajutați-ne! Avem nevoie de găzduire!

Cel ce-și zicea rege era îmbrăcat în niște zdrențe și era plin de ciupituri pe față. Pesemne că-și lepădase hainele împărătești, pline de purici, și se îmbrăcase cu ce-i venise la îndemână.

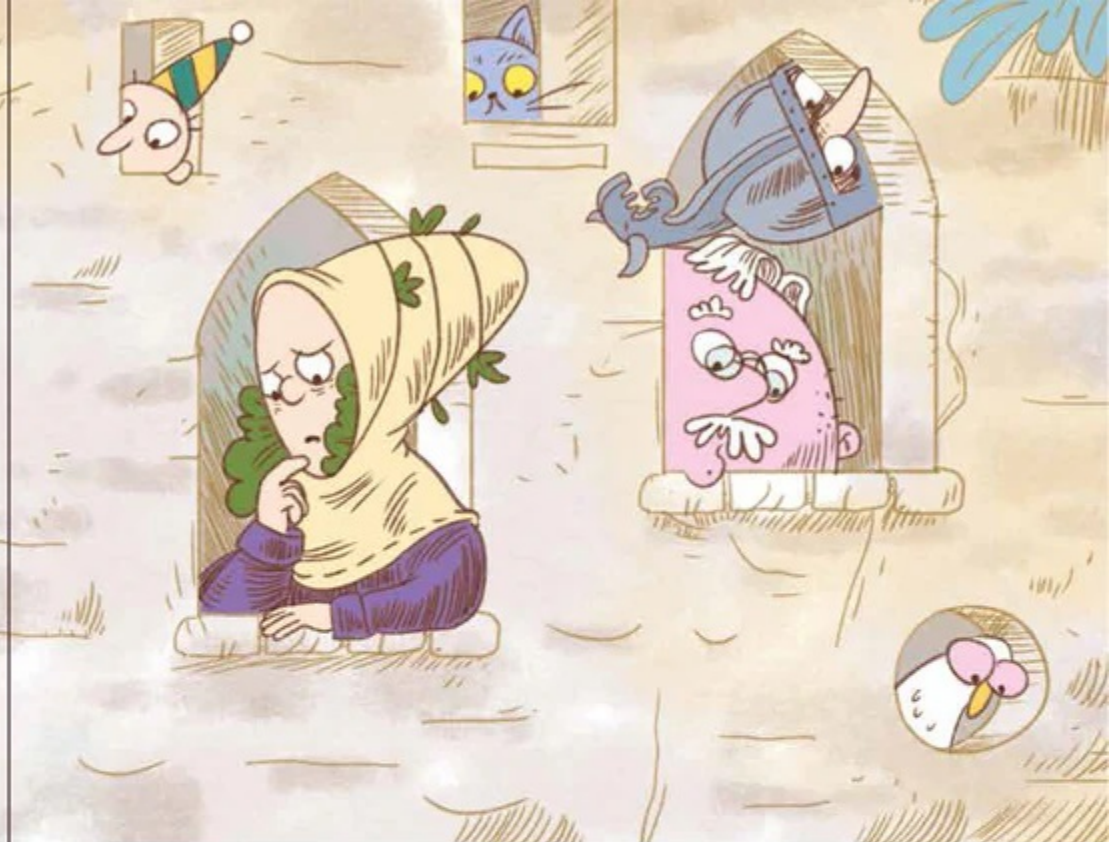

Atunci ieși și bufonul Bahaha la o fereastră și-ncepu să se maimuțărească, plin de veselie.

— Suntem gata să facem tot pentru cel pișcat de purici de-un cot. Cum ai zis? Regele Cichi-Cichi? Au! Râd de mă dor rinichii!

— Bahaha, pleacă de la fereastră! îi strigă Mel.

— Regele Cichi-Cichi e ciupit de puricichii! continuă Bahaha să se amuze.

La o altă fereastră apăru și Madam Pătrunjel, îmbufnată, așa cum o știm.

— Ați venit cu puricii după voi? îi întreabă ea pe cei din barcă.

— Nu, stimate doamnă, puricii i-am lăsat în castel. Și găinile. De la ele au venit puricii. Ajutați-ne, vă rugăm!